

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

5. Effectus reprobationis damnatio, excaecatio, obduratio: non tamen primi peccati, sive Angelici, sive humani permissio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

miseri cordiâ, & iustitiâ adversus alterû, quârû utraq; peccati iniquitatē præcessisse supponit. *Apil. 109.* Cur autem ille credat, ille non credat cum ambo idē audiunt, & si miraculū in eorū conspectu fiat, ambo idē vident, altitudo est divitiarū sapientiæ & scientiæ Dei, cuius inscrutabilia sunt iudicia. & apud quem non est iniquitas dum cuius vult miseretur & quem vult obdurat. Quod infra exprimit nomine liberationis à massa, videlicet perditionis, ut ipse loqui solet: Cur autem illū potius quam illū liberet, scrutetur qui potest iudiciorū eius tā magnū profundū, verumtamen caveat precipitiū. Et in lib. de peccat. meritis. *Lib. 2. de pecc. merit. c. 18.* Quare autē illos velit convertere, illos pro aversione punire, quamquā & in beneficio tribuendo nemo iuste reprehēdat misericordē, & in vindictā exercenda nemo iustē reprehēdat veracem, id est iustū, & consiliū tamen occultiorū iustitiæ penes ipsū est. Quod in initio istius libri, in hunc modum generaliter dixerat: Cur autē illum adiuverit, illum non adiuverit, illum tantū, illum autem non tantum, istum illo, illum isto modo, penes ipsū est & aequitatis tam secretæ ratio & excellentiæ potestatis. Et in lib. 1. ad Bonif. tam quomodo ista dispenset sacros alios secundum meritū vasa iræ, alios secundum gratiā vasa misericordiæ, quis

A cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius eius fuit? Et in lib. de prædest. Sanct. Cur autē istū potius quam illū liberet, inscrutabilia sunt iudicia eius & investigabiles via eius. Melius enim & sic audimus & dicimus: O homo in quis es ut respondeas Deo, quam dicere audeamus quasi noverimus quod occultū esse voluit, qui tamē aliquid inuisum velle non potuit. Et in lib. de dono persever. *Lib. de dono persever. c. 8.* Cur in eadem causa me potius quam illum punies, aut illum potius quam me liberabis? Hoc non dico: si quæris quare: quia in hac re sicut iusta est ira eius, sicut magna est misericordiæ eius, ita inscrutabilia iudicia eius. Et inferius: In eo ergo quod alius eam dat baptismi gratiam, alius nō dat, cur nolunt carere domino misericordiâ & iudiciū, cur autem illū potius quā illū deus, quis cognovit sensum Domini? Quis inscrutabilia scrutari valet? Quis investigabilia investigare? Et in tract. in Ioan. Nemo venit ad Christū nisi tractus. Quem trahat, & quē non trahat: quare illum trahat & illū non trahat, noli velle iudicare si non vis errare. Cuiusmodi testimonia passim legitibus Augustiniana, in oculos incurrunt. Sed hæc sufficiat huic loco; plura diximus cum de causa prædestinationis ageremus, quæ consulat qui plura velit.

CAPVT QVINTVM.

Effectus reprobationis damnatio, excæcatio, obduratio: non tamen primi peccati, sive angelici, sive humani permissio.

*I*am de effectibus reprobationis nō est difficile, secundum facta S. Antistitis principia, certi aliquid statuere. Nā in primis manifestum est, primum ejus effectum esse exclusionem à regno Dei æternamque dānationem; nam ista proprie reprobatio, tanquam sententia iudicis reprobantis ac dānantis, respicit. De quo effectū non est inter doctores magna controversia. Nam & scripturæ sacræ illud planissime docent dum ignis æternus dicitur paratus diabolo & Angelis eius. Et reprobi vocantur vasa iræ aptata seu preparata in interitum. Et quidam ab Apostolo Iudā dicuntur olim præscripti in iudicium. Et apud Ecclesiasticum dicitur Deus, transgressorem paravisse ad Romphoram. Hinc illa quæ tam late ex Augustino supra adduximus, quibus aliquos ad mortem æternā, interitū, supplicii prædestinatos esse tradit. Vnde in libris de Civit. Dei docet, duas esse societas hominū quarū est una qua prædestinata est in æternū regnare cū Deo: altera æternum supplicii subire cū diabolo. Quæ omnia probant, reprobos ad æternā pœnā à Deo prædestinatos esse, sive quod in idē redit, æternā pœnā eis prædestinatā & preparatā. Cuiusmodi ad pœnā prædestinatio, eū nō sit aliud quā reprobatio, pœna ista necessario est effectus ejus. Præter hanc tamē, & alię occultiores pœnæ sunt de quibus dubitari potest, utrum ex Augustini mente reprobationis effectus sint. Et primò occurrūt excæcatio & obduratio illorū qui ad interitum parati sunt. Sed certa veritas est, & illos ex Augustini sententia, esse in eis reprobationis effectus, quod & de desertione & derelictione peccatoris exilimari debet. Hoc significat Augustin. quoties vel excæca-

A tionis, vel obdurationis, vel derelictionis huiusmodi, ut subtracta gratia, fiat homo cæcus aut durus, ad vindictam Dei referat, qua vel peccatū originale cui massæ merito involuti sunt, vel alia peccata inde pullantia, iudicij sui equitate persequitur. Nam istud iudiciū punitionis, non est aliud, nisi decretum reprobationis. Cum enim aliquem Deus propter iniquitatem in qua natus est puniendū, esse decernit, & per hoc ipsum reprobat, quicquid pœnarum in hac vita sequitur vel immediate vel mediate, iudicij istius reprobationis effectus est. Hinc Augustinus in epistola ad Sixtum: Cuius vult miseretur non iustitia sed misericordiæ gratia: & quem vult obdurat, non iniquitate sed veritate vindicta. Et aliquantū inferius: *Epist. 109.* Quare minus meritū obdurationis & invenimus. Merito namq; peccati universa massa dānata est. Nec obdurat Deus imperitudo malitiæ, sed nō imperitudo misericordiæ, quibus enim non imperitur nec digni sūt nec merentur: ac potius ut nō imperitur hoc dignis sūt, hoc merentur. Et in lib. de gratia & lib. arb. *Lib. de gratia & lib. arb. c. 21.* Ac per hoc, quando legimus in literis veritatis à Deo seduci homines, aut ibundare vel obdurari corda eorum, nolite dubitare præcessisse mala merita eorū, ut iusta ista patere videntur. Vnde hoc ibidem dicit iuste à Deo fieri, quia eorū malitiam nō ipse fecit, sed aut originaliter tracta est ab ipso Adam, aut crevit per propriam voluntatē. Et illum Apostoli consequenter tractans locū, quo gratiā prædestinationē, iustamq; reprobationē expressit, *Ibid. c. 27.* Quando ergo audis quod ait Apostolus: Cuius vult miseretur, & quem vult obdurat, in eo quē seduci permittit aut obdurari, mala eius merita credite. & c. Et in lib. 1. ad Simpl. ubi de eadem scientia & obduratione reprobantis Dei loquitur, multo

Matth. 25.
Rom. 9.
Iudas.
Zech. 26.
Lib. 15. de Civit. c. 1.

Lib. de prædest. Sanct. c. 8.
Lib. de dono persever. c. 8.
Lib. de dono persever. c. 8. 9 & 11.
Tract. 16. in Ioa.
Epist. 109.
Lib. de gratia & lib. arb. c. 21.
Ibid. c. 27.

*lib. 1. q. 2. ad
107*
multo luculentius: Ob hoc dicitur obdurare pec-
cantes quosdam, quia non eorum miseretur, non quia
impellit ut peccent, eorum autem non miseretur qui-
bus misericordiam non esse prebendam equitate oc-
cultissima & ab hominum sensibus remotissima audi-
ent. Cujusmodi plura multis alijs locis do-
cet.

In hoc autem postremo loco palam vides,
ipsam quoque derelictionem seu desertionem,
qua Deus non miseretur, nec gratiam tribuit,
qua peccata caventur, esse effectum repro-
bantis Dei. Nam ideo talibus misericordiam
& gratiam in tempore negat, quia equitate
occultissima abiecit eos, ne perveniant ad re-
gnum suum. De qua derelictione seu deser-
tione, & alibi: Quia gratia ut non adiuventur

*lib. 2. de pe-
nit. c. 17.*

*lib. de gestis
Pelag. c. 3.*

(homines) in ipsis illa causa est, non in Deo dam-
nandi predestinati sunt propter im-punitam superbiam
&c. Et in libro de gestis Pelagii: Absit autem
ut q, qui secundum propositum vocati sunt quos pra-
eserit & predestinavit conformes magis filij sui, suo
ut peccatis desideriis dimittantur. Hoc enim patiuntur
yasa sua que peccata sunt ad perditionem. Et mox:
Illi ergo sit quod scriptum est, tradidit illos Deum in
desiderijs cordis eorum: non autem predestinatis quos
regit Spiritus Dei. Cum ergo reprobi patiantur
omnia ista, & obdurationem, & cecitati-
tem, & traditionem in desideria cordis sui,
& ipsam quoque desertionem ex qua illa nascuntur
juxta illa que jam audivimus, & istud
Augustini: Nec cogitat pravitateorem legu quam
digne lux deserat veritatis, qua deserente utique sit
caecus, & plus necesse est offendat, & cadendo vexetur,
& vexatusque non surgat &c. necesse est om-
nes istas penas a divino judicio punientis re-
probantisque proficisci, ut non immerito de
illis profecto dici possit, quod, quemadmo-
dum dicitur: ibi Deum omnia cooperantur in bo-
num his qui secundum propositum vocati sunt, ita
& e contrario, talibus reprobis non secundum
propositum vocatis, omnia cooperantur in ma-
lum, & ipsa etiam gratia vertitur in peccatum, pro-
ut habetur in libro Siculoquiorum, qui sub
Augustini nomine circumscribitur. Quod non
ita quisquam acceperit, quasi ipsa eorum ope-
ra bona, vere peccata fiant aut vocari de-
beant, sed quod ex operum bonorum jactura,
quando ex justitia cadunt, supplicium au-
geatur. Quid enim justius, quam ut volun-
tas propter spontaneam sanctitatis & bono-
rum operum abiectionem, graviore poena
plectatur.

Rom. 7.

*lib. Siculoq.
c. 29. in m. 7.*

Supereft permissio peccati, etiam primi,
quod Angeli & homines in paradiso peper-
erunt: utrum effectus reprobationis dici
debeat. De permissionibus peccatorum quae
a reprobatis, post contractam originalis no-
xam fiunt, nulla difficultas est, si enim de-
relictio est reprobationis effectus, & obdu-

A ratio, & excecatio, multo magis peccandi
permissio, quam istae ceterae poenae secum fe-
runt. Et si subinde in electis, praedestinatio-
nis sunt effectus, quanto magis in reprobis, re-
probationis.

De primi peccati permissione, siue homi-
num siue Angelorum, magis inter se Scho-
lastici pugnant. Nam qui Angelos ante ullam
bonae maleve voluntatis praescientiam, pra-
destinatos ac reprobatos esse volunt, etiam
primi peccati angelici permissionem, & gra-
tiae, ut ipsi vocant, congruae subtractionem,
reprobationis eorum negativae effectum sta-
tuunt. Sed ex praedictis, juxta sanctum Au-
gustinum, liquido & istud falsum esse patet.
Diximus enim, ante peccati & meriti abso-
lutam praescientiam, nullam respectu Ange-
lorum fuisse praedestinationem aut reproba-
tionem, & nullam, nec ante nec post prava
merita vel demerita, negativam. Ex quo
consequenter impossibile est, primi peccati
permissionem fuisse reprobationis effectum,
cum potius e contrario, post peccati non so-
lum permissionem, sed etiam perpetratio-
nem absolute praeviam, reprobationis decre-
tum conditum fuerit. Cum igitur omnino si-
milis hominum innocentium fuerit ratio, nec
prima transgressio eorum, reprobationis ullius
effectus fuit, sed generalis tantummodo pro-
videntiae, quae praedestinationis & reproba-
tionis decreta praecessit. Ex quo consequen-
ter dicendum est: illam permissionem, qua
Deus, non solum ipsos parentes primos, sed
etiam omnes posteros ex eis generando propa-
gatos, peccati labe infici permisit, non esse re-
probationis effectum: utpote quae similiter de-
cretum reprobationis quorumcunque homi-
num antecessit. Quod eo casu maxime per-
spicuum esset, si Deus nullum hominum ex
istio lapsu & peccati transfusione maculatum,
redimere statuisset. Tunc enim clarum esset,
Adamum atque omnes homines, eodem mo-
do atque Angelos, ex praevisione peccati, siue
personae, siue naturae, futuros reprobatos, sic
ut & praedestinos, si in veritate mansissent.
Quod igitur nunc ex illo lapsu aliqui, ceteris
reprobatis, praedestinatione revocantur, non
potest efficere, ut permissio peccati illius, re-
probationis effectus sit: quia quemadmodum
ante praedestinationem ipsorum, ita etiam
ante horum reprobationem, in Dei praescien-
tia praecurrit & supponitur.

B
C
Ex quibus etiam non obscure colligi po-
test, multo enormius eos ab Augustini mente
discessisse, qui ipsam quoque summi Angeli, &
hominum quoque reprobatorum creationem,
reprobationis effectum esse sibi & alijs persua-
dere moliantur.

*Vide Estium
in 1. de 10.
5. 10. in fine.*